

Α Ο Γιατί ο Πορτοκάλογλου ι Ο (πάλι) τραγούδι για τη νέα ταινία του Γκορίτσα

Media: ATHENS VOICE **Page:** 22-23 **Published at:** 15-09-2022
Author: **Surface:** 1892.47 cm² **Circulation:** 0
Subjects:

Μια φορά –πάει καιρός, γύρω στο 1996 θα ήταν– ο Σωτήρης Γκορίτσας πήρε τηλέφωνο τον Νίκο Πορτοκάλογλου. Ετοιμάζω μια ταινία, έτσι κι έτσι, «Βαλκανιζατέρ» θα την πούμε, θα γράψεις τη μουσική; «Δεν ήταν η δόξα, δεν ήταν τα λεφτά... ήταν του δρόμου η χαρά». Κάπως έτσι ξεκίνησε να ντύνει ο Νίκος με τα τραγούδια του τις ταινίες που έφτιαχνε ο Σώτος και ένα ταξίδι ξεκίνησε με ενδιάμεσους σταθμούς Πήλιο και Πάρο, με ξενυχτία κι αμπελοφιλοσοφία, με τέχνη και παιδικά αστέια και τραγούδια. Και τι τραγούδια; Υπέροχα, όπως αυτά που μόνο ο Νίκος ξέρει να γράφει, σαν να μπαινεί στο μυαλό του Γκορίτσα και να βρίσκει τις κατάλληλες λέξεις, την ουσία όχι μόνο των ταινιών αλλά και των εμμονών του. «Θάλασσά μου σκοτεινή» για το «Μπραζιλέρο» το 2001, «Παρέες» το 2007 και φέτος το καλοκαίρι «...χιλιες φορές θα πέσουμε και χιλίες θα σωθούμε». Ένα ακόμα feel food τραγούδι για το «Εκεί που ζούμε», τη νέα ταινία του Γκορίτσα, που με το χαρακτηριστικό του χιούμορ δημιουργεί μια ακόμα εύστοχη και αιχμηρή ταινία-καταγραφή της νεοελληνικής κοινωνίας, βασισμένη στο βραβευμένο ομώνυμο μυθιστόρημα του Χριστού Κυθρεώτη (εκδόσεις Πατάκη).

Όταν ρωτάω τον Νίκο Πορτοκάλογλου για το τραγούδι, με γυρίζει ακόμα πιο παλιά, στα 80s: «Με τον αδελφικό μου φίλο Σωτήρη Γκορίτσα», λέει, «μας ενώνουν πολλά από τη δεκαετία του '80. Η γνωριμία μας ξεκίνησε όταν σκηνοθέτησε κάποια από τα πρώτα μας βιντεοκλίπ με τους Φατιμέ, όπως το "Υπάρχει λόγος σοβαρός" από το "Ρίσκο". Αργότερα, στη δεκαετία του '90, όταν άρχισε να κάνει τις πρώτες του ταινίες, την "Δέσποινα" και το "Απ' το κιάρι", εκτός από φίλος έγινε και θαυμαστής. Και όταν το '97 συνεργαστήκαμε για πρώτη φορά για ένα ολοκληρωμένο soundtrack στο "Βαλκανιζατέρ", ήμουν πανευτυχής. Όπως και στο "Μπραζιλέρο" λίγα χρόνια αργότερα. Πέρασαν από τότε δύο ολόκληρες δεκαετίες για να συναντηθούμε ξανά στη νέα του ταινία. Στον Σωτήρη χρωστάω μερικά από τα καλύτερα τραγούδια μου: Το "Βαλκανιζατέρ", το "Κρυφό", το "Θάλασσά μου σκοτεινή", το "Τι λείπει", το "Δεν ειν' αργά" και κάποια ακόμη που απλά δεν θα υπήρχαν αν δεν είχα διαβάσει τα δικά του σενάρια και δεν είχα μοιραστεί το κινηματογραφικό του όραμα. Το εντέλως δικό του χιούμορ και τη σκιωπτική, σκληρή και τρυφερή ματιά του πάνω σε αυτό το μυστήριο που αποκαλύπτει νεοελληνική πραγματικότητα. Να μ'απαιτείται λοιπόν εδώ με ένα νέο τραγούδι που γεννήθηκε μέσα από τη νέα του ταινία: "Εκεί που ζούμε" κυρίες και κύριοι. Καλή ακρόαση!».

Όσο για τον Σωτήρη, κι αυτός έχει τη δική του βερσιόν της ιστορίας: «Εδώ και κοντά σαράντα χρόνια, από το 1985, ο φίλος μου ο Νίκος Πορτοκάλογλου με αφίνει άφρανο. Ενώ του μιλώ ώρες ατέλειωτες, τον πλημμυρίζω με εκατοντάδες σελίδες σεναρίου, έχουμε πει άπειρα ποτά στο μπαρ μιλώντας για πολιτικά ή ταινίες που μόλις είδαμε, έχουμε τσακωθεί και μετά γελάσει, η κατάλληλη είναι πάντα ένα μενίδισμα, ένα πείραγμά του και ένα "κατάβα, ρε μπουμπουνοκέφαλε, σταμάτα να μιλάς". Σταματάω. Ακολουθεί σιωπή λίγων ημερών. Και σκάει ξαφνικά με το ίδιο μενίδισμα για να μου πει "για άκου λίγο αυτό". «Ωχ!» του λέω, «Νέα δημιουργία»; Και ακούω. Ακούω σε στιχάκια και ακρόντα μας κιθάρας, σε τρία λεπτά μάξιμουμ να υπάρχουν όλα αυτά που μου πήρανε άπειρο κόπο και δυο-τρία χρόνια για να τα εκφράσω σε μια ταινία. Πώς να νιώσω τώρα; Το πρώτο είναι να νιώσω εντέλως... κορόδο. Το ίδιο ακριβώς συναίσθημα όταν κλείνω ένα βιβλίο έχοντας μόλις διαβάσει ένα εξαιρετικό ποίημα. Κάθονται σιωπηλός και αναρωτιέμαι τι διάολο δουλειά κάνω όταν ο άλλος σε τρία μόλις λεπτά κατάφερε να πει όλα εκείνα που πάλεψα χρόνια–όχι με τους άλλους που είναι το εύκολο–αλλά με τον ίδιο τον εαυτό μου να εκφράσω. Πινα του πεις τώρα; Αλλά και τι να πούμε οι κινηματογραφιστές, ότι δεν ζηλεύουμε την τέχνη του ποιητή; Δεν λέω λοιπόν τίποτα, ή λέω κάτι σαν "καλό είναι", παίρνω το τραγουδάκι και το χαίρομαι μετά πάνω στην ταινία. Ευτυχώς πάντως που υπάρχει και στους δυο μας ο σαρκασμός, κυρίως δε ο αυτοσαρκασμός και οι μπηχτές του ενός για τη δουλειά του άλλου. Αυτά σώζουν τη φίλια μας».

Αυτά λένε και είναι αλήθειες, το ξέρω γιατί τους έχω δει πολλές φορές μαζί, να συζητάνε και να πειράζονται, να γελάνε ή να κάθονται σιωπηλοί κάτω από τα αστέρια στην Πάρο. Θα το καταλάβετε κι εσείς, όταν δείτε την ταινία και ακούσετε τη μουσική.

Λεπτομέρειες για το «Εκεί που ζούμε» θα ξανασυζητήσουμε τον άλλον μήνα. Προς το παρόν, μας αρκεί ότι αφηγείται το εικοσιτετράωρο των γενεθλίων ενός νεαρού δικηγόρου που προσπαθεί να ξεμπελέξει το κουβέρτι των υποχρεώσεών του. Κωμωδία, δράμα ή «η περιπέτεια ενός καθολου ατρόμητου καουμπόι, υποχρεωμένου», όπως λέει ο σκηνοθέτης, «να διασχίζει καθημερινά το νεοελληνικό φαρ Ουέστ»; Ήρωες, καθημερινοί άνθρωποι, που θα μπορούσες να ήσουν εσύ, βουλιάζουν στα προσωπικά τους αδιέξοδα. Μια ταινία κυνική, τρυφερή, ίσως και λίγο θυμωμένη κι αστέια – ως συνήθως ο Γκορίτσας επιστρατεύει στα δύσκολα το χιούμορ για να αντέξει, να την ελαφρύνει, να σώσει τελικά τη δύσκολη παρτίδα αυτής της χώρας.

Η παλιά παρέα έδωσε πάλι το «παρών», πολλοί γνωστοί πρωταγωνιστές των ταινιών του μαζί με νέο αίμα και γκεστ σταρ. Κεντρικός ήρωας, ο Προμηθέας Αλειφεροπούλος. Μαζί με τους Μάκη Παπαδημητρίου, Στέλιο Μάνα, Γεράσιμο Σκιαδαρέση, Αργύρη Μπακιρτζή, Λένα Κιτσοπούλου, Χριστίνα Τσάφου, Μαρία Καλλιμάνη, Ναταλία Τσαλική, Πούλικα Σκαφιδά, Τάκη Σακελλαρίου, Μίρνη Μηνά, Λένα Παπαληγούρα, Ωρόρα Μαρioni κι άλλους πολλούς. Ραντεβού λοιπόν στις σκοτεινές αίθουσες στις 27 Οκτωβρίου. Ως τότε ακούστε το τραγούδι. ●

43 Γιατί ο Πορτοκάλογλου γράφει (πάλι) τραγούδι για τη νέα ταινία του Γκορίτσα

Της ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΜΠΙΡΜΠΛΗΗ - Φωτό: ΤΑΣΟΣ ΒΡΕΤΤΟΣ

22 Α.Υ. 15 - 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2022

Α Ο Γιατί ο Πορτοκάλογλου ι Ο (πάλι) τραγούδι για τη νέα ταινία του Γκορίτσα

Media: ATHENS VOICE

Page: 22-23

Published at: 15-09-2022

FALL
PREVIEW
'22

15 - 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2022 Α.Υ. 23